

Hans Koppel
Niets dan kwaad

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Ze haalden Henk op in Brahehus. Hij ging op de achterbank zitten en boog zich tussen hen in naar voren. Hij vloekte en begon snel en opgewonden te praten. Sara zuchtte. 'Doe hem om, zodat het alarm stopt.'

Henk begreep het niet.

'Je gordel,' zei Sara. 'Ik word gek van dat geluid.'

'Ja, ja, natuurlijk.'

Henk trok aan de gordel en zocht onder zich naar de gesphouder. Ze waren al op de snelweg toen het lampje niet meer knipperde en het gepiep stopte. Het was lastiger om Henk stil te krijgen.

'Verdomme, we kennen elkaar al ik weet niet hoe lang. Ik ging alleen pissen. Toen ik naar buiten kwam was die hufter verdwenen. Die klootzak heeft me belazerd.'

'Hij heeft mij belazerd,' zei Sara. 'Jou niet.'

'Precies,' zei Henk en hij boog zich naar voren. 'Dat is nog erger. Hij heeft niet door met wie hij te maken heeft. Ik snijd die klootzak zijn pik eraf.'

Sara steunde met haar elleboog tegen de zijkant van het portier en liet haar hoofd in haar handpalm rusten. Op momenten zoals deze twijfelde ze en wilde ze dat ze een andere weg had gekozen. Vorige week had ze vier door anabolen opgepompte pummels aangetroffen, hangend op een bank voor een 60 inch-televisie waarop *Miami Ink* werd uitgezonden. Ze hadden

zich weliswaar gedragen, waren halfhartig rechtop gaan zitten en hadden haar met gepaste eerbied begroet, maar dat veranderde niets aan de situatie. De len van de dialoog van de docusoap zaten nog steeds in haar hoofd.

De rit ging verder in zuidelijke richting terwijl Henk loze krachttermen en vermoeiende beloften over Conny's aanstaande verminking bleef uiten. Hij wist niet van ophouden. Sara liet hem zijn gang gaan. Hij voegde niets toe, was alleen een probleem dat moest worden opgelost. Sara tikte zachtjes met haar hand op Mattes bovenarm en knikte naar een uitrit. Henk verschoof op de achterbank.

'Waar gaan we verdomme naartoe?'

'Niet waar gaan we verdomme naartoe, maar waar gaan we naartoe.'

'Nee echt, waar gaan we verdomme naartoe?'

'Naar een plek waar we kunnen praten. We moeten uitzoeken wat er gebeurd is.'

'Dat heb ik verteld. Die klootzak heeft me bedonderd, en jou dus ook.'

'Tot zover heb ik het begrepen.'

Sara draaide zich naar Matte en wees voor zich.

'Het parkeerterrein.'

Matte sloeg af. Sara opende het dashboardkastje en haalde er een plastic tas uit.

'Kom, Henk. We gaan zitten.'

Ze stapten uit de auto. Henk volgde Sara naar de picknicktafel, Matte bleef met zijn achterwerk tegen de kofferbak geleund bij de auto staan. Het bos naast de parkeerplaats was dunbegroeid, zodat je er gemakkelijk in kon lopen, maar wel zo dicht dat vrouwen een struik of een boom konden vinden om achter te plas-
sen.

Ze gingen bij de tafel zitten. Henk draaide zich ongerust om en keek naar Matte.

‘Waarom blijft hij daar staan?’

Sara gaf geen antwoord. Henk wist niet op welke bil hij moest gaan zitten. Hij woog meer dan twee keer zoveel als Sara, maar zag er vergeleken bij haar toch klein uit.

‘Verdomme, ga je mij de schuld geven?’

‘Je telefoon.’

‘Wat?’

Sara gebaarde ongeduldig met haar hand. Henk haalde zijn mobiel uit zijn binnenzak en gaf hem aan haar.

‘Vertel alles nog een keer,’ zei ze. ‘Vanaf het begin.’

‘Verdomme, ik heb het al duizend keer verteld. Blijven we hier zitten en laten we hem ontsnappen? Je zei zelf dat je het niet wilde horen.’

Sara keek naar hem tot hij besepte dat hij niet in de positie was om standpunten te hebben, en nog minder om die te ventileren.

‘Nog een keer,’ zei ze toen de boodschap tot hem door-

gedrongen was. 'Heel rustig.'

Henk haalde diep adem en begon opnieuw te vertellen. Hij benadrukte elke lettergreep en gebaarde met zijn handen. Sara luisterde aandachtig en herhaalde af en toe een woord.

'Het klinkt niet als een vooropgezet plan,' zei ze uiteindelijk. 'En jij was degene die voorstelde om te stoppen om iets te eten?'

Henk knikte vurig, verlangend om haar ter wille te zijn.

'Bij die Zweedse tent?'

'Ze hebben daar lekker eten.'

'En je vroeg hem om gehaktballetjes te kopen?'

'Ik heb hem verdomme een briefje van honderd kronen gegeven.'

'Hoeveel kosten gehaktballetjes?'

'Wat?'

'Was honderd kronen voldoende?'

'Geen idee. Dat dacht ik.'

'Oké, je geeft hem honderd kronen om eten te kopen, gaat naar het toilet, doet wat je moet doen en als je terugkomt is hij verdwenen?'

'Eerst dacht ik dat hij ze al gekocht had, daarna zag ik de vrouw met het gele trainingspak...'

'Wie?'

'Ze stond voor ons in de rij. En ze stond er nog steeds toen ik terugkwam. Toen dacht ik dat Conny misschien

ook naar de plee was gegaan. Omdat hij er niet was.’
‘Ging je daarnaartoe om hem te zoeken?’
‘Eerst niet. Ik wachtte op hem.’
‘Ga verder.’
‘Na een tijdje ging ik naar de plee, maar daar was hij niet. Dus belde ik hem.’
‘En?’
‘Hij nam niet op.’
‘En toen begreep je het?’
‘Ik liep naar het parkeerterrein, de auto was weg. Ik keek bij het benzinestation of hij op het idee was gekomen om te gaan tanken of zo. Daar was hij ook niet. Toen begreep ik het. Die klootzak had me bedonderd. Ik ging verdomme alleen naar de plee, maximaal een paar minuten, en in die tijd...’
Sara hief haar hand om hem te laten zwijgen.
‘Conny rook zijn kans,’ vatte ze zijn verhaal samen.
‘Ik snijd de pik van die hufter eraf,’ zei Henk terwijl hij overtuigend probeerde te klinken.
Sara deed haar ogen geduldig dicht.
‘En toen?’
‘Ik belde.’
Sara hield Henk zijn mobiel voor.
‘Wie belde je?’
‘Jullie.’
Hij keek naar de mobiel in Sara’s hand en bedacht zich.

‘Eerst belde ik mijn zus. Toen ik begreep dat hij ervan-
door gegaan was, belde ik haar eerst.’

‘Om...?’

‘Ik weet het niet.’

‘Je weet het niet?’

‘Ik dacht dat ze me misschien kon ophalen. Ik wist niet
wat ik moest doen. Ik was van slag.’

‘Dus belde je je zus?’

Henk gaf geen antwoord. Sara zette zijn mobiel aan
en bladerde naar de lijst met uitgaande gesprekken.
Ze vormde haar mond tot een bedachtzame ‘O’.

‘Conny heeft mijn geld gestolen en jij belt je zus om
opgehaald te worden?’

Henk draaide zich opnieuw om en keek naar Matte,
die nog steeds met zijn armen over elkaar tegen de
kofferbak geleund stond.

‘Ik wilde jullie niet storen,’ zei Henk.

Sara hief haar wenkbrauwen en keek hem vragend aan.

‘Je wilde ons niet storen?’

Haar stem was zacht en vriendelijk. Ze deed hem den-
ken aan de officier van justitie die Henk al een paar
keer had ondervraagd, degene die altijd herhaalde wat
hij zei.

‘Je begreep dus niet dat je kameraad je vroeg om zijn
wiet te verzorgen? Je dacht dat het henna was? Heeft
hasj geen speciale geur? Dat weet je niet? En toch geef
je toe dat je een groot deel van je leven wiet gerookt

hebt? Vroeger, oké, vroeger. Nu niet meer. Maar je hebt nooit gemerkt dat het een speciale geur heeft? Niet dus.'

Het was een achterbakse ondervragingstechniek waartegen je je moeilijk kon verweren. Maar alle onzin die werd gezegd was toch alleen voor de publieke tribune bedoeld. De officier van justitie zei dit, de verdediger zei dat en daarna was het een onbesliste race tot de rechter eerdere veroordelingen begon op te dreunen. Dan leunden de juryleden naar achteren en je zag ze denken: sluit die klootzak op, dan kunnen we gaan lunchen.

Het verschil was deze keer dat Henk de waarheid vertelde. Conny had het geld gepakt en was ervandoor gegaan.

'Jullie krijgen elke kroon terug, dat beloof ik.'

'Hoe ga je dat doen?'

'Ik vind hem, dat zweer ik.'

'Jij vindt hem?'

Henk knikte meerdere keren.

'Absoluut, ik beloof het.'

'Weet je dan waar hij is?'

'Wat?'

'Weet je waar Conny is?'

'Natuurlijk weet ik dat niet. Geen idee. Als ik dat had geweten, dan had ik hier niet gezeten. Denk je dat? Dat ik weet waar hij is?'

Sara haalde haar schouders op en glimlachte.

‘Ik denk helemaal niets.’

‘Snap het verdomme dan. Hij heeft me belazerd, heeft het geld gepakt en is ervandoor gegaan.’

Sara hield haar hoofd schuin.

‘Hoe ga je hem vinden?’

Het klonk als een uitnodiging. Henk ging rechtop zitten en boog zich over de tafel. ‘Ik ga met zijn vriendin Mona praten, Mona Björklund, ze woont in Bjuv. Ik ben daar geweest, ik ken haar. Een beetje, ik heb haar een keer gesproken. Misschien weet zij iets.’

Sara knikte.

‘En als ze niets weet?’

‘Conny is gek op hoeren, ik kan ook bij hen informeren.’

‘En als dat ook nergens toe leidt?’

‘Wat?’

‘Als hij niet bij zijn vriendin of bij de hoeren is en je hem niet vindt. Hoe kom je dan aan het geld dat je me schuldig bent?’

Henk keek naar haar. Hij beseftte veel te laat dat ze zich amuseerde. Ze maakte zich niet druk over het geld dat ze was misgelopen, besteedde er geen aandacht aan. Voor haar was het een spelletje. Sara observeerde hem aandachtig.

‘Geen idee? Misschien ben je niet zo creatief?’

‘Wat?’

‘Als je snel geld nodig hebt, wat doe je dan?’

‘Wat?’

‘Ik ben van mening dat je een solide plan nodig hebt om aan het geld te komen.’

‘Ik weet het.’

Sara haalde diep adem en beet op haar lip terwijl ze nadacht.

‘Wat zei je zus?’ vroeg ze uiteindelijk.

‘Wat?’

‘Stop met de hele tijd “wat” zeggen. Je zus, toen je haar belde. Wat zei ze?’

‘Ze nam niet op. De telefoon ging over en daarna was hij in gesprek.’

‘Heeft ze je weggedrukt?’

Henk gaf geen antwoord.

‘Hebben je zus en jij een nauwe band? Staan jullie dicht bij elkaar?’

‘Niet bepaald,’ zei Henk, waarna hij harder ging praten om een beroep op allebei te doen. ‘Heb ik jullie ooit bedrogen? Jezus, snappen jullie dat niet? Zo stom ben ik niet eens.’

Hij draaide zich om naar Matte, die geen belangstelling leek te hebben voor wat er gebeurde. Sara pakte Henks handen.

‘Het gaat er niet om wie wat wel of niet gedaan heeft. Jij bent hier, het geld is dat niet. Het doet niet ter zake of ik je geloof of niet.’